

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: J. B. , IČO: 73460443
se sídlem ...
zastoupeného: JUDr. Martin Čonka, advokát, Komenského
2276/4, 350 02 Cheb

proti
žalované: Česká obchodní inspekce
se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017 č. j. ČOI
63530/17/0100/2200/17/Hl/Št

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 25. 8. 2017 č. j. ČOI
63530/17/0100/2200/17/Hl/Št se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení v částce 15.342 Kč k rukám
zástupce žalobce JUDr. Martina Čonky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto
rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017 č. j. ČOI 63530/17/O100/2200/17/Hl/Št (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne ze dne 5. 4. 2017 č. j. ČOI 34826/17/2200 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 350.000 Kč za porušení ust. § 4 odst. 4 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele a dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla tak, že prvostupňové rozhodnutí změnila takto: Slova „porušením ust. § 4 odst. 4 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1“ se nahrazují slovy „porušením ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a)“. Slova „pokutu ve výši 350.000,- Kč, slovy: tři sta padesát tisíc korun českých“ se nahrazují slovy „pokutu ve výši 300.000,- Kč, slovy: tři sta tisíc korun českých“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že svou žalobou napadá všechny výroky předmětného rozhodnutí. Žalobce považuje rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, přičemž tuto vadu spatřuje v nesprávné aplikaci absorpční zásady, dle které trest přísnější pohlcuje trest mírnější, a sbíhající se delikty jsou postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich úhrnných trestem. Správní orgán I. stupně absorpční zásadu zcela pominul. Žalovaná uznala, že správní orgán I. stupně pochybil, snížil původně uloženou pokutu na částku 300.000 Kč, avšak rovněž nesprávně absorpční zásadu aplikovala. Přestože žalovaná deklarovala, že aplikovala absorpční zásadu, fakticky k její aplikaci nepřistoupila, neboť uložil sankci v podstatě ve stejné výši jako správní orgán I. stupně. Při aplikaci absorpční zásady je namístě, aby byla původně uložená sankce zpřísněna, pokud správní orgán dospěje k závěru, že pro zpřísnění jsou splněny podmínky a že nepostačuje již samotné projednání věci a upuštění od dalšího potrestání. Není však namístě, aby byla původní sankce zdvojnásobena, jak učinila žalovaná. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008 sp. zn. 5 Afs 9/2008 a ze dne 18. 6. 2009 č. j. 1 As 28/2009-62. Aplikace absorpční zásady v dané věci rovněž vyplývá z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze vydaném pod sp. zn. 6 S 226/95.
3. Rozhodnutí žalované je rovněž nepřezkoumatelné, jelikož z jeho odůvodnění není zřejmé, na základě jakých skutečností považuje žalovaná uložení pokuty v této výši za adekvátní.
4. Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené sankce. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč (resp. 600.000 Kč za tento a dřívější správní delikt). V dané věci mělo dojít k finančnímu prospěchu žalobce ve výši 9.700 Kč, přičemž výše majetkového prospěchu je v hrubém nepoměru k výši uložené pokuty.
5. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

Vyjádření žalované a replika žalobce

6. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že pokuta byla uložena v souladu s absorpční zásadou a

bylo přihlédnuto ke sbíhajícímu se správnímu deliktu, o kterém bylo vedeno řízení pod sp. zn. ČOI 60898/15/2200. Ze str. 5 napadeného rozhodnutí vyplývá, že absorpční zásada byla aplikována. Žalovaná zdůraznila vysokou závažnost jednání žalobce. Žalobce v obou případech zakoupil ojeté vozidlo v Německu s určitým počtem ujetých kilometrů a následně vozidlo prodával s nižším počtem ujetých kilometrů. Není pochyb o tom, že si žalobce musel být vědom toho, s jakým kilometrovým nájezdem vozidlo kupuje a s jakým ho prodává. Žalobce jednal s cílem dosažení vyššího zisku. Žalobce se mohl svým jednáním v obou případech obohatit celkem o 24.700 Kč resp. o 35.000 Kč. Uvedené skutečnosti mají jistě významný vliv na výši uložené pokuty. Hodnocení jednotlivých kritérií pro určení výše sankce je popsáno jak v žalobou napadeném rozhodnutí tak v rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016 č. j. ČOI 133043/16/2200. Žalovaná přihlédla k dříve uloženému trestu, dříve spáchaný správní delikt nebyl hodnocen jako přítěžující okolnost spočívající v recidivě, ale byl zohledněn v rámci použití absorpční zásady ukládání sankcí při souběhu správních deliktů. Nelze odhlédnout od toho, že spáchání více protiprávních činů představuje obecně přítěžující okolnost. Uložená pokuta tak jistě může být vyšší v případě uložení pokuty pro jeden delikt. V daném případě bylo vzhledem k závažnosti správních deliktů vyloučeno, že by postačovalo pouhé projednání věci. Jedná se o správní delikty vyšší závažnosti a uložena pokuta je tudíž přiměřená, odpovídá okolnostem případu a dostatečně splňuje represivní a preventivní účinky.

7. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. V replice žalobce uvedl, že žalovaná fakticky neaplikovala absorpční zásadu a žádným způsobem nevyložila, jakými úvahami byla vedena při určování výše sankce, při použití absorpční zásady. V napadeném rozhodnutí zdůvodnění výše sankce zcela chybí. Obecná argumentace žalované ohledně vysoké závažnosti jednání žalobce, bez bližšího odůvodnění, nemůže obstát. Žalovaná měla aplikovat absorpční zásadu tak, že měla uložit jednu souhrnnou sankci za oba správní delikty, a to ve výši, která odpovídá závažnosti protiprávního jednání. Původně uložená sankce měla být maximálně zpřísněna. Pokud však byla uložena za obdobný delikt zcela shodná sankce jako v předchozím případě, nelze o aplikaci absorpční zásady hovořit.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
10. Žaloba byla shledána důvodnou.
11. Žalobce byl rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský, ze dne 5. 4. 2017 č. j. ČOI 34826/17/2200 uznán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), porušením ust. § 4 odst. 4 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 citovaného zákona, kterého se měl dopustit tím, že uvedl nepravdivý údaj o stavu najetých kilometrů u jím nabízeného vozidla zn. Škoda Octavia 1.9 TDI DSG CLIMAT, VIN x, které zakoupil na základě kupní smlouvy ze dne 29. 7. 2015 od M.K. – Autogalerie Ulm

V SRN s deklarovaným stavem ujetých kilometrů 233.500 km (cena 3.5400 EUR), aby jej jako provozovatel autobazaru BOCAR, se sídlem Kpt. Jaroše 31, Karlovy Vary, kde podniká, následně prodal spotřebiteli za cenu 150.000 Kč se stavem ujetých kilometrů 177.241 km, tj. s rozdílem 56.259 km. Za uvedený správní delikt byla žalobci dle ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 350.000 Kč a dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně při svém rozhodnutí vycházel ze zjištění Policie České republiky vyplývajících z policejního spisu vedeného v řízení Policie České republiky, obvodní oddělení Karlovy Vary, pod sp. zn. KRPK-96563/TČ-2015-190314. Správní orgán uvedl, že při ukládání pokuty hodnotil primárně zákonná kritéria a dále zjišťoval, zda by sankce mohla mít vliv na činnost podnikatele. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že vycházel z dokladů o majetkové situaci žalobce, které byly předloženy ve správním řízení, vedeném rovněž se žalobcem, sp. zn. ČOI 60898/15/2200, a dále z veřejně dostupných zdrojů – zejména z výpisů z katastru nemovitostí (založeno ve spisu sp. zn. ČOI 60898/15/2200). Konkrétně se mělo jednat o přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 a 2014 (založené ve spisu sp. zn. ČOI 60898/15/2200, smlouvu o hypotečním úvěru 0099003564794 ze dne 3. 7. 2012 (založené ve spisu sp. zn. ČOI 51500/16/2200). Z obsahu rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při ukládání výše pokuty zohlednil majetkové poměry žalobce, přihlédl rovněž k závažnosti správního deliktu. Správní orgán rovněž přihlédl k přitěžujícím okolnostem. První přitěžující okolnost byla spatřována v tom, že jednáním žalobce došlo k navýšení ceny vozidla odhadem o 20.000 Kč, resp. o 9.700 Kč. Další přitěžující okolnost byla spatřována v úmyslném jednání žalobce, učiněné s cílem dosažení vyššího zisku (tj. obohatit se na úkor spotřebitele). Jako k přitěžující okolnosti pak správní orgán rovněž přihlédl k tomu, že za totožného jednání se žalobce dopustil již dříve. Řízení o tomto protiprávním jednání bylo předmětem pravomocně skončeného řízení vedeného správním orgánem I. stupně pod sp. zn. 60895/15/2200. Správní orgán se po zvážení všech okolností případu rozhodl uložit pokutu ve výši 350.000 Kč (tj. stejné pokuty jako v předchozím řízení), a to právě z důvodu opakovanosti jednání, neboť opakování činnosti zvyšuje celkovou závažnost protiprávního jednání.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. V odvolání žalobce uvedl, že provedenými důkazy není prokázáno, že by se podnikatel dopustil jednání, jež je mu kladeno za vinu, resp. není zřejmé, z jakých důkazů správní orgán I. stupně vycházel. Dále brojil proti výši uložené pokuty s tím, že z důvodu existence sbíhajících se správních deliktů, měl být žalobci uložen souhrnný trest a měla být užita absorpční zásada.
13. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017 č. j. ČOI 63530/17/O100/2200/17/Hl/Št rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnila a ve zbytku rozhodnutí potvrdila. Žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto: Slova „porušením ust. § 4 odst. 4 v návaznosti na ust. § 5 odst.“ se nahrazují slovy „porušením ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a)“ a Slova „pokutu ve výši 350.000,- Kč, slovy: tři sta padesát tisíc korun českých“ se nahrazují slovy „pokutu ve výši 300.000,- Kč, slovy tři sta tisíc korun českých.“ Žalovaná se vypořádala s odvolacími námitkami a mimo jiné odůvodnila důvod pro snížení uložené pokuty. Žalovaná uvedla, že v řízení vedeném pod sp. zn. ČOI 60898/15/2200 bylo řešeno jednání žalobce ze dne 8. 8. 2014, kdy žalobce prodal spotřebiteli vozidlo zn. OPEL Astra, VIN x, za cenu 104.000 Kč se stavem ujetých kilometrů 121.000 km, přičemž toto vozidlo žalobce koupil od Car Scout Plauen v SRN se stavem ujetých kilometrů 186.000 km. Správní řízení bylo zahájeno

dne 4. 9. 2015, k vydání prvního prvostupňového rozhodnutí došlo dne 7. 10. 2015, konečné rozhodnutí v dané věci nabylo právní moci 30. 11. 2016. V nyní posuzovaném případě je řešen skutek ze dne 29. 9. 2015, o němž bylo zahájeno správní řízení dne 12. 12. 2016. Žalovaná má za to, že k dřívějšímu správnímu deliktu nemělo být přihlíženo jako k přitěžující okolnosti, neboť na něj nelze nahlížet jako na recidivu, protože v předchozím případě nabylo rozhodnutí právní moci až dne 30. 11. 2016, tedy po spáchání správního deliktu v nyní řešené věci. Žalovaná souhlasila s žalobcem, že se jednalo o sbíhající správní delikty a měla tudíž být použita absorpční zásada dle analogie s ust. § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobce jednal s cílem dosažení vyššího zisku, přičemž způsob spáchání správního deliktu a jeho následky byly hodnoceny v neprospěch žalobce. Ve věci rovněž bylo rovněž přihlédnuto ke sbíhajícímu deliktu řešenému v řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200. S ohledem na uvedené žalovaná snížila uloženou pokutu na částku 300.000 Kč. Pro výraznější snížení uložené pokuty neshledala důvody, přičemž má za to, že uložená pokuta je přiměřená, odpovídá okolnostem případu a splňuje represivní i preventivní účinky.

14. Zásadní spornou otázkou, kterou soud musel zodpovědět a v tomto ohledu byl nucen přezkoumat napadené rozhodnutí, bylo, zda žalovaná při ukládání sankce za spáchání správního deliktu správným způsobem aplikovala absorpční zásadu a zda je uložená pokuta přiměřená.
15. Soud dospěl k závěru, že tuto otázku nemůže náležitě posoudit, jelikož tomu brání zásadní vada řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. Krajský soud konfrontoval skutková zjištění, týkající se ukládané sankce, uvedená v rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně, s obsahem správního spisu a shledal, že skutkový stav, ze kterého správní orgány při ukládání sankce vycházely, nemá ve správním spisu dostatečnou oporu.
16. Podle ust. **§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.** *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*
17. Soud uvádí, že součástí spisového materiálu není rozhodnutí správního orgánu o předchozím správním deliktu žalobce, které bylo vydáno v řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200, na základě kterého by bylo možné přezkoumat, zda byl správní delikt projednáváný v řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200 spácháný v souběhu s právě projednáváním správním deliktem a zda je namístě postupovat v souladu s absorpční zásadou. Součástí správního spisu rovněž nejsou doklady o majetkové situaci žalobce (přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 a 2014), na které odkazoval správní orgán I. stupně a které měly být předloženy ve správním řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200, výpisy z katastru nemovitostí a smlouva o hypotečním úvěru 0099003564794 ze dne 3. 7. 2012, ze kterých správní orgány vycházely při posuzování majetkové situace žalobce a při rozhodování o výši pokuty. Správní orgány sice na výše uvedené podklady odkazují a opírají o ně své rozhodovací důvody, ale pokud nejsou součástí spisového materiálu (byť jsou pravděpodobně založeny ve správním spise týkajícím se jiného správního řízení se žalobcem a správními orgány jsou známé z úřední činnosti), zdejší soud nemůže přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí.

18. Přestože soud zrušil správní rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., a nemusel by se tak pro nadbytečnost vyjadřovat k ostatním žalobním námitkám, považuje v daném případě za vhodné, vyjádřit se k žalobní námitce ohledně nesprávné aplikace absorpční zásady při ukládání sankce. Pakliže by soud tvrzení uvedená v rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně a v žalobě ohledně spáchání dvou shora uvedených správních deliktů a ohledně jejich spáchání v souběhu vzal za nesporná (jejich správnost není soud schopen přezkoumat pro nedostatek pokladů ve spisu), bylo by namístě absorpční zásadu při ukládání trestu za spáchané správní delikty aplikovat. V tomto názoru se soud shoduje oběma účastníky řízení. Soud se však neshoduje s názorem žalované, že absorpční zásadu správně aplikovala. Podle ust. 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, stejně tak jako dle nyní účinného ust. § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017, se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný, jinými slovy je třeba použít absorpční zásadu. V daném případě sice nebylo vedeno společné řízení, avšak ani tato skutečnost není důvodem pro to, aby uvedená zásada nebyla aplikována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009 č. j. 1 As 28/2009-62, ze dne 12. 7. 2017 č. j. 6 As 116/2017-53, ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017-62). V citovaném rozsudku č. j. 6 As 116/2017-53 Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že: *„zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při ustanovení konkrétní sankce zohlednil.“* Jak již bylo uvedeno výše, žalovaná snížila pokutu uloženou správním orgánem I. stupně o 50.000 Kč, tj. z 350.000 Kč na 300.000 Kč, a ve vztahu k ukládané pokutě uvedla, že ve věci bylo přihlédnuto ke sbíhajícímu deliktu řešenému v řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200 a že žalobce jednal s cílem dosažení vyššího zisku, přičemž způsob spáchání správního deliktu a jeho následky byly hodnoceny v neprospěch žalobce. Žalovaná zdůraznila vysokou závažnost správního deliktu, neboť žalobce jednal úmyslně. Žalobce si byl vědom toho, že vozidlo s méně než 200.000 najetými kilometry bude pro spotřebitele za udávanou cenu atraktivnější, cena 150.000 Kč totiž neodpovídala ceně, za kterou by bylo prodáváno vozidlo s najetými 233.500 km. Dle odborných posouzení bylo vozidlo nadhodnoceno minimálně o 9.700 Kč, jedná se tedy o poměrně vysokou částku. Žalobce zakoupil vozidlo cca za 92.000 Kč a prodal jej za 150.000 Kč. Pokud by o počtu najetých kilometrů uvedl pravdivou informaci, prodal by toto vozidlo za cenu nižší (o 9.700 Kč až o 20.000 Kč). Žalobce jednal nepochybně s cílem dosažení vyššího zisku. Žalovaná dále uvedla, že uložená pokuta je přiměřená, odpovídá okolnostem případu a splňuje represivní i preventivní účinky. Krajský soud uvedené odůvodnění týkající se ukládané sankce považuje za nedostatečné, přičemž z něj ani nelze seznat, zda byla skutečně aplikována absorpční zásada. Žalovaná sice formálně konstatovala, že absorpční zásadu aplikovala, avšak v odůvodnění se omezila pouze na velmi vágní a nedostatečné konstatování o aplikaci předmětné zásady. Z odůvodnění rozhodnutí není patrné, jaké úvahy jí vedly k uložení pokuty ve výši 300.000 Kč, tedy pokuty ve shodné výši, v jaké měla být pokuta žalobci uložena za první správní delikt spáchaný v souběhu, když úhrn pokut uložený sbíhajícím se rozhodnutím by se měl v zásadě rovnat výši pokuty, která by za tytéž skutky byla uložena, kdyby byly projednávány ve společném řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017-62). Při ukládání sankce v souladu se zásadou absorpce nepostačuje pouze zmínit, že tato zásada byla aplikována, ale celkovou výši pokuty (tj.

celkem uloženou pokutu za jednotlivé správní delikty spáchané v souběhu) musí též náležitě odůvodnit a to v souvislosti s předchozím rozhodnutím resp. v souvislosti se sankcí uloženou za první správní delikt. Této povinnosti však žalovaná v daném případě nedostála. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není rovněž vůbec patrné, z jakého důvodu snížila žalovaná uloženou pokutu právě o zmiňovaných 50.000 Kč, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Na základě výše uvedeného je nutno konstatovat, že aktuální znění napadeného rozhodnutí vypovídá spíše o tom, že správní orgány uložily za uvedené správní delikty spáchané v souběhu tresty dle nezákonné zásady kumulativní (tj. že za každý delikt byl uložen v každém řízení dílčí trest), než dle zákonné zásady absorpční.

19. V dalším řízení správní orgány doplní správní spis o podklady, na základě kterých je možné posoudit zákonnost jimi ukládané sankce, a při rozhodování o výši ukládané sankce rovněž náležitým způsobem aplikují absorpční zásadu, pakliže pro její aplikaci shledají podmínky, a své rozhodnutí v souladu se zásadami pro ukládání trestů náležitě odůvodní. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná tímto právním názorem Krajského soudu v Plzni vázána.
20. Z výše uvedených důvodů krajský soud pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil rozsudkem rozhodnutí žalované, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v předložených spisech. Jelikož soud zrušil rozhodnutí dle ust. § 76 s.ř.s., nenařizoval k projednání věci ústní jednání.

Náklady řízení

21. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“), tj. (3 x 3.100 = 9.300) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu (celkem 900 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) sepsání a podání žaloby, 3) sepsání a podání repliky. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. 2. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu